

Dağın Ardında

– Gamze Bal · 01 Nisan 2024

İstanbul'da sıkıcı, sıradan bir kasım sabahı. Aslında hava kasım ayı için hiç de fena değil. Havada bulut yok, dondurucu bir soğuk da yok ve kuruyan renk renk yapraklar kaldırımlara taşmaya başlamış. Ama bu sabahın erken saatlerini, Özer Apartmanının kapıcısı için dayanılmaz boğucu kılan bir şey var. İki ay önce apartmana taşınan, taşınır taşınmaz da apartman sakinleri tarafından tepki toplayan Maral Hanım günlerdir evinden dışarı adım atmıyor. Geceleri evine zil zurna sarhoş dönen, bangır bangır müzik dinleyip apartman sakinlerini rahatsız eden bu genç ve bekar hanımı seven tek kişi emektar kapıcı Yasin Bey olsa gerek. Gerçi Yasin Bey gibi pamuk kalpli birinin bir insanı sevmemesi zor olsa gerek.

Özer apartmanı; Erenköy'ün kuytu bir köşesinde, kiremit rengine boyanmış, açıldıkça gıcırdayan açık kahve bir kapısı olan, önünde akşam vakitlerinde yaşlı teyzelerin çay içip sohbet ettiği bir çardağa ev sahipliği yapan eski bir binaydı. Etraftaki Arnavut kaldırımlar, apartmandan yürüme mesafesindeki bakkal ve binanın hemen yanındaki kavak ağaçları, bu teyzelerin gençliğini, hatta çocukluklarını görmüşlerdi. Yasin Bey, yıllardan beri sanki zamanı durdurmuş bu huzur dolu apartmanın kapıcısı olarak çalışıyordu. Artık saçları kırılşsa, hafifçe kamburu çıksa bile yeşil gözlerindeki uçsuz bucaksız şefkati hissederdiniz çünkü durdurulamaz zamana kızan değil, yaş almayı seven insanlardandı o.

Yasin Bey, Maral Hanım dairesine taşındığından beri bütün komşular kendisine şikâyet ediyorlardı bu kadını. 'Çocuklarım uyanıyor gürültüsüne! Bu ne biçim kadın? Böyle terbiyesizlik mi olur, gecenin bir yarısı ayakta duramayacak kadar sarhoş gelinir mi eve? Diyorlardı gözlerinde şimşekler çakarak. Yasin Bey her seferinde 'Tamam, konuşurum.' dese bile kadının düzeleceği yoktu. Aslında Yasin Bey de kimse üzülmessin, herkes eski huzuruna kavuşsun istiyordu ama onu elinden gelen bir şey yoktu ki! Hem her şeye rağmen, Yasin Bey Maral Hanım'ı henüz çok tanımıyor olsa da kızı gibi görüyordu onu. Çok güzel bir kadındı aslında Maral. Kendine bakmadığı belliydi; saçları yağlı, cildi kurumuş ve göz altları uykusuzluktan mosmor olmuştu. Ancak artık buruş buruş olmuş ihtiyar bir hanıma bakıp 'Eminim gençliğinde çok güzeldir!' diyebildiğimiz gibi, Maral Hanım'ın da her şeye rağmen bir zarafeti, kadınsı bir yüzü vardı. Kocaman, badem gözleri vardı bir kere, beyaz boynu kuğu gibi upuzun ve inceydi, alt dudağının üste göre çok daha kalın ve yuvarlak olması bazen baktığınızda ona masum, tatlı bir çocuk havası katıyordu.

Yasin Bey uzun süredir dairesinden çıkmayan Maral Hanım'ın evinin ışığının da gece gündüz açık olduğunu fark etmişti. Çöp almak için kapısını çaldığında ise içerden çit sesi bile gelmiyordu, ev boş gibiydi. Eve gelip giden, Maral Hanım'ı soran kimse de yoktu. Apartman sakinleri ise itiraf etmek istemeseler de rahatlamış görünüyorlardı. Yasin Bey durum böyle olunca Maral Hanım'a ulaşmaya çalıştı, telefonunu açmadı. Apartman sakinleri Yasin Bey'in durumu abarttığını, kadının zaten dengesiz olduğunu ve ışığı açık unutup bir yere gittiğini düşünüyorlardı. Ancak Yasin Bey bir kere daha Maral Hanım'ı ararken kulağını, Maral Hanım'ın dairesinin kapısına dayadı. Belli belirsiz bir telefon çalma sesi duymasıyla da endişelenip çilingir çağırması bir oldu. Işıkları açık bırakmak neyse de, telefonunu da unutup kaybolabileceğini düşünmüyor, kadının başına bir iş geldi mi diye korkuyordu Yasin Bey.

Yasin Bey ve çilingir, dağınık apartmana göz gezdirdiler. Dağınık demek az kalıyordu. Yer paletler, boya şişeleri, fırçalar, içki şişeleri ve sigara izmaritleriyle doluydu. Parkelerden bazılarında boya dökülmüştü, bir içki şişesi kırılmıştı ve yerde öylece duruyordu. Duvarlarda da adeta tabloların boşluk kalmamıştı, hepsi de aynı resmin farklı açılardan, farklı renk tonlarıyla yapılmış haliydi. Ama her biri, heybetli bir dağın resmiydi.

Yasin Bey gerginlikle, sesi hafifçe titreyerek seslendi.

-Maral Hanım?

Mutfağın yanından geçerken darmaduman tezgâha göz attılar. Kirli bulaşık yığınının arkasından sadece eski bir radyonun dantelle örtülmüş tepesi görünüyordu. Boğuk, sinir bozucu hırıltılar çıkarıyor ve arada sırada umut vadetmeyecek kadar kısa bir süre boyunca bir kanala bağlanıyordu. Yasin Bey ve çilingir yatak odasına girdiler.

-Maral Hanım?

Maral Hanım hareket etmiyordu. Polisi aradılar.

Polisler geldiklerinde, yatağın yanındaki boş hap şişesinden hareketle, Maral Hanımın hap yutarak hayatına son verdiğini tahmin ettiklerini söylediler. Yasin Bey bir anda on yıl yaşlanmış gibi hissetti kendini, düzlerinin bağı çözülmüş, kamburu iyice çıkmıştı. Eli ağzında olsa bile yüzüne gölge gibi inen şaşkınlığı da, hüznü de saklayamıyordu. Düşmemek için duvara tutunduysa da işe yaramadı. Yere oturup birkaç ayda kızı gibi benimsediği Maral'ın yüzüne bakakaldı.

DÖRT GÜN ÖNCE

Maral Hanım havasız kalmış dairesinde, yeni bitirdiği dağ resminin karşısına oturmuş tabloya bakıyordu. Uzun yıllardır, hep aynı dağı çizirdi. İki üç yıl önce tablolarından birkaçı iyi bir fiyata satınca rahata alışan Maral Hanım, tutumlu davranmamış ve birkaç yıl içinde parayı eritmişti. Daha 'alçak gönüllü' bir apartman dairesine taşınmanın da her gün partiliğince bir yararı olmamıştı. Tablolarını da artık alan hiç kimse yoktu.

Oysa bir zamanlar ne kadar güzeldi yaşamak! Yirmili yaşlarının başında, Mimar Sinan Üniversitesinden yeni mezun olmuştu o zamanlar. Annesinin istediği okula girebildiği için gurur duyuyordu kendisiyle. Sanki her şey bir ilham perisi oluyordu ona, kafasını çevirip nereye baksa aklına yeni bir fikir geliyor, hemen işe koyuluyordu. Hâlâ eski evlerinde yaşayan annesine de tabloların fotoğrafını atıyordu bazen. Her birine bayılıyordu annesi, ona kalp emojileri gönderiyor, arayıp tebrik ediyordu. Üniversiteden arkadaş grubuyla hala görüşüyordu o dönem; birbirlerinin sergilerine gider, destek olurlar, sonra kahve içmek için mutlaka bir yere gidip birkaç saat oturur ve sohbet ederlerdi. Bir de çok âşık olduğu sözlüsü vardı, yine okuldan. Bir evi çekip çevirebilecek kadar para biriktirir biriktirmez, ailelerin de biraz desteğiyle, hemen evleneceklerdi.

Maral Hanım fırçasını ve paletini yere koyup mutfığa gitti. Aldığı ilaçlar başını döndürmeye başlamıştı bile. Mutfaktaki radyoya baktı. Annesinin yadigârı. Uzunca bir süredir kanal bulmaya uğraşmaya bile mecali yoktu, ama bu ikinci bir ayrılık olurmuş gibi hissettiği için radyoyu kapatmak da istemiyordu. O yüzden eski aletin cızırtılar ve hırıltılar çıkarmasına izin veriyordu. Bu sinir bozucu sesler kafasının içindeki kötü düşünceleri bastırıyormuş, beynini alkol gibi uyuşturuyormuş gibi geliyordu bazen, işte bu his son zamanlarda güzel olan tek şeydi.

Annesi ölünce, sanki hayattaki hiçbir şeyin en ufak bir önemi kalmamıştı. Ne iş, ne arkadaş, ne evlenmek...Hiçbiri annesinin bıraktığı o derin boşluğu doldurmuyordu. Babası olmadığı için, annesiyle büyümüştü o. Bütün hayallerini, hayatını, varlığını annesi oluşturmuştu sanki. Şimdiyse büyüklüğünü anlatmaya kelimelerin kifayetsiz kaldığı bu koca evrende çoktan ölmüş bir yıldız gibi yapayalnız kalmış; yavaşça, zamanını doldurmuş bütün büyük yıldızlar gibi yanına yaklaşan her şeyi yok eden bir kara deliğe dönüşüyordu. Annesinin ölümünün üzerinden çok da uzun zaman geçmeden sözü atmıştı müstakbel eşi, arkadaşları önce daha az arar sorar, sonra da onu hiç merak etmez olmuşlardı. Haksız değillerdi, acımasız davranmıştı her birine. Ölüme olan kızgınlığını bir ayna gibi onlara yansıtmıştı, bazen onları anneleri hâlâ hayatta olduğu için bile suçlamış, içten içe öfkelenmişti onlara.

Yatağındaki ıvır zıvırları yere atıp yavaşça uzandı. Biraz midesi bulanıyorken, hafifçe kafasını çevirip duvardaki birkaç dağ resmine baktı. Çocukluğunun geçtiği dağ idi bu. Annesiyle, ormanın içinde bir dağ evinde geçmişti yılları. Şömineli, küçük, şirin bir dağ evinde.

Uykuya daldığını hissetti.

Çok garip bir ışık görmeye başladı.

Önce dağ evindeki buzdolabının ışığına benzetti. Şimdi mutfakta duran radyo, o gün, orada, çok güzel bir şarkı çalıyor ve annesiyle buzdolabının soğuk, beyaz ışığında gece vakti dans ediyorlardı. Çünkü bu şahane şarkıya dans etmemek olmazdı. Ama gördüğü ışık, onları senelerce doyuran buzdolabının ışığı değildi.

Dağ evinin etrafını saran ağaçların yapraklarının arasından zarifçe süzülen güneş ışığı huzmelerine benzetti gördüğü ışığı. Ama yok, o da değildi.

Annesi şehirden ona yere basınca renkli ışıklar saçan ayakkabılar almıştı. Arabasını, dağ evinin önüne her zaman park ettiği yere çekerken camı indirip Maral'a seslenmişti. 'Sana yeni ayakkabılar aldım, hem de ışıklı!' Ne kadar da mutlu olmuştu! Günlerce ayağından çıkarmak istememişti o ayakkabıları. Ancak bu ışık, o ayakkabıların rengarenk ışıkları gibi de değildi. Çok farklıydı bu ışık.

Dağ evini görüyordu uzakta bir yerlerde, gökyüzündeki bulutlar gibiydi artık o ev. Elini uzatsa dokunabilirmiş gibi hissediyordu, ama bunu imkansız kılacak kadar uzakta olduğunu da biliyordu. Dağ evinin etrafındaki ağaçların, çimenlerin yeşilinde bir çift göz görür gibi oldu. Yasin Bey... Yasin Beyden de uzaklaştığını hissetti. Perspektif bir çizimin ucunda duruyordu sanki yaşlı adam, gittikçe küçülüyordu. Bir an dağ evine, hatta annesine ulaşmak, yeniden görmek istediğinden bile daha çok istedi Yasin Bey'e tutunmayı. Bunca insan varken neden o duruyor karşımda diye düşündü. İçten içe biliyordu oysa; bir pişmanlık duyacaksa, sebebi o olacaktı, önemserdi Yasin Bey, yazık olmuş kadına deyip geçmezdi. Bir kişi için değer miydi yaşamak? Bir kapıcı için bile olsa değer miydi? Ya değerse? Ya Yasin Bey yeterliyse? Işıktan kaçmaya çalıştı Maral, ama çok geçti.

Işık acımasızca durmaksızın büyüdü, büyüdü ve duvardaki tüm dağ tablolarını kapladı. Sonra odayı kapladı. Sonra mutfaktaki eski radyoyu, dağ evini ve o kocaman dağın tamamını, en son da Maral'ı kapladı.